

Důchodce a policajt

aneb horor z pískoviště

Jsem důchodce. Pro upřesnění dodávám, že jsem starobní důchodce. A jako starobní důchodce funguji již hezkých pár pátků. A jsem taky vdovec. A to také již nějaký ten čas. To znamená, že o způsobu a kvalitě mého života dnes nerozhoduje ani kořistný zaměstnavatel ani starostlivá choť, ale hlavně výše mého vdoveckého starobního důchodu. Výše důchodu není sice přehnaně vysoká, ale na svůj život a jeho kvalitu si přesto nestěžuji. To, co z důchodu zbude po zaplacení nájmu a záloh na energie a vodu, částečně věnuji na nákup nezbytných potravin, které požívám a na nákup alkoholických nápojů, které s chutí popíjím. V čase, ve kterém nepožívám a nepopíjím, se příjemně flákám, pokud zrovna nespím. Spím poměrně často, je to také velice příjemné.

Ale o tom jsem původně vůbec nechtěl mluvit. Jako mladík jsem hleděl důchodovému věku vstříc trochu s obavami. Obával jsem se nekonečné nudy a pomalu plynoucího času. Obával jsem se stereotypně plynoucího života a obával jsem se nedostatku vzrušení. Nic z toho se, naštěstí, nepotvrdilo.

Například čas kupodivu neplyne pomalu, ale naopak plyne nyní až nestydatě rychle. I na běžné denní úkony potřebuji nyní času mnohem více než v dobách své mladosti. Někdy dochází i k údajně komickým příhodám s nečekanými následky. Po pravdě řečeno, komickými se jeví většina těchto příhod hlavně mému okolí, mně samotnému zase již tolik ne. S případnými následky si ale ještě většinou hravě poradím, buď se následek jenom utře nebo se postižené místo vypere, v krajním případě se to všechno vyhodí.

A na nedostatek vzrušení si stěžovat také nemohu. Jako důchodce jsem prožil již pár pěkně vzrušujících příhod. A při jedné z nich jsem se cítil i vážně ohrožen na životě. Posuďte sami:

Rád chodím na pískoviště. Ne, prosím, nepodezřívejte mě ze stařecké demence, kyblíček a lopatičku zatím nechávám zcela vědomě doma. Vlastně já chodím rád jenom na jedno jediné pískoviště. A toto báječné pískoviště se nalézá v Rajské zahradě. Rajská zahrada je krásná oáza klidu, která se na Žižkově rozprostírá ve svahu pod Riegerovými sady. Je plná divukrásných keřů a v její horní části je malý umělý vodopád a nevelké jezírko s želvami a malými rybičkami. A v dolní části zahrady je pak to moje oblíbené pískoviště. No, tak úplně moje zase není, většinou se na něm popelí stádo uřvaných harantů mezi které bych se neodvážil se svou poněkud přerostlou postavou ani vkročit.

Já vlastně přímo o to pískoviště ani nestojím. Ale bezprostředně vedle pískoviště se nalézá dřevěné podium se stolečky a židličkami pod velkými barevnými slunečníky. A to podium sousedí s dřevěnými pavilonky roztomilé malé kavárničky. Kavárnička, slunečníky, stolky a židličky poskytují azyl stádu mladých maminek, které tu řvoucí sebranku nejdříve přivedly na svět a po odkojení i na mé pískoviště. Dětičky si vesele hrají, to znamená, že ze všech sil vriskají a mlátí lopatičkami do báboviček a do svých kamarádů. Maminky pod slunečníky blaženě usrkávají kávu, limonády, likvidují různé dortíčky a pokud zrovna nevrkají do mobilních telefonů, tak mezi sebou vedou smysluplné řeči. Přitom rozněžnělým zrakem láskyplně sledují své nadějně potomky. Prostě naprostá žižkovská idylka!

I já sedím pod slunečníkem u stolku se dvěma židličkami. Sedím samozřejmě pouze na

jedné židličky, druhá židlička zůstává prázdná. Protože u stolku sedím vždy sám, tak nevedu vůbec žádné řeči a už vůbec ne smysluplné řeči. Do telefonu rovněž nevrkám. Jednak totiž již dávno nejsem žádný mladý holub, ale naopak vážený senior a jednak jsem nedávno svůj jediný mobil, jinak to milý dárek od příbuzenstva, které jeho funkčnost pečlivě testovalo pár let než mi jej s láskou věnovalo, tak tento mobil jsem omylem vyhodil do sběrného kontejneru spolu s menší kolekcí prázdných lahví od vína. No a pochopitelně ode mne nemůžete také očekávat, že budu láskyplně sledovat to vřískající stádo na pískovišti. Jednak mi z toho stáda nikdo neříká pane, natož pak strýčku či dokonce tatínku a jednak ani necítím nejmenší potřebu vlichotit se do přízně majitelek jednotlivých kusů z tohoto stáda, a to minimálně již proto, že je nad slunce jasnější, že atraktivita a přitažlivost příslušnic přítomného mateřského kolektivu se ani zdaleka nedá srovnávat s atraktivitou a přitažlivostí dam, které si pamatuji ze svých mladých let.

To, co mě ale spolehlivě znovu a znovu přitahuje do kavárničky v Rajské zahradě a vábí mě zde dlouhý čas vysedávat samotného u stolečku se dvěma židličkami, tak to je pokaždé jen a jen sklenice skvěle vychlazeného Plzeňského Prazdroje. V kavárničce je totiž kupodivu k dispozici kromě kávy také perfektně ošetřený pivní mok, který si nikterak nezadá s produkty poskytovanými specializovanými restauračními zařízeními.

Sklenice na stolku přede mnou je a zde bezpochyby vždy bude, moje nejmilejší přítelkyně, Cítím k ní vřelý vztah, ano, nestydím se přiznat, že ji přímo miluji. Stále a stále se jí s láskou rozechvěle dotýkám žíznivými rty a dychtivě se vpjímám do jejího nahořklého nitra. V okamžiku, kdy samou láskou unavena na mě začíná upírat již poněkud prázdný skleněný pohled, neváhám a bez ohledu na momentální zbytkový stav svého bankovního konta nechávám řečiště jejího křišťálového těla opět a opět doplňovat další životadárnou tekutinou o kterou ji ale vzápětí s neuhasitelnou vášní zase připravuji.

V onen osudný den jsem seděl na své židličky u svého stolku a u svého pískoviště a pokud se dobře pamatuji, tak řečiště jsem ten den doplňoval již nejméně třikrát. Slunce vše zalévalo příjemně teplými paprsky a já se cítil prostě báječně. Nečekaně jsem byl ochoten i připustit, že ti parchanti na pískovišti řvou o něco tišeji než obvykle. Dokonce i smířlivým zrakem jsem na té milé drobotině spočinul. A jak jsem zrakem spočinul, tak jsem také i zaznamenal dvě zajímavé věci. První z nich byl miniaturní jeřáb, vyvedený do nejmenších podrobností. Jeřáb byl vlastněn ušmudlaným klukem, který byl navíc i majitelem pozoruhodné nudle jejíž délka úspěšně konkurovala délce ramene jeřábu. Druhou zajímavostí byl velký a mobilní Ferda Mravenec, který kromě obligátního červeného šátku s puntíky vlastnil i stříbrný zvoneček. Ferda byl připevněn na vozíku a když byl vozík v pohybu tak zvoneček vesele cinkal. Vozík s Ferdou za sebou tahala malá holčička s copánky. Kromě toho, že tahala Ferdu, tak si neustále koketně povytahovala i sukénku, zřejmě aby se pochlubila růžovými kalhotkami s kraječkou. A já jsem byl tak zjihlý a vstřícný, že jsem byl ochoten i připustit, že podezřelá hnědá skvrna na zadní části kalhotek je jenom písečného původu. Zasněně jsem pozoroval jeřáb i Ferdu a vzpomínal na své poválečné dětství. Kdepak jeřáb, kdepak Ferda! I na Vánoce jsem si tenkrát musel nechat na takové dárky zajít chuť. I když, po pravdě řečeno, prázdná nábojnice do kulometu nebo prostřílená helma nebyly také k zahazení a ani se nemuselo čekat až do Vánoc. Později jsem pak měl sice jiné zájmy, ale dnes bych takový jeřáb i Ferdu na Vánoce pod stromečkem uvítal. Ale bohužel ani Ježíšek již dnes nerozumí mé citlivé duši penzisty a tak mě jistě

zase obdaruje, pokud mě vůbec obdaruje, jenom levným krabicovým vínem.

Ale pryč s nepatřičnými nářky. Vychutnejme si kouzlo okamžiku. Sedím u svého pískoviště na své židli u svého stolečku, popíjím dobře vychlazenou Plzeň a zvlhlým zrakem pozoruji hemžení té milé drobotiny. Sluníčko příjemně hřeje, je mi neskonale dobře a vůbec nic nenasvědčuje tomu, že zde již brzy dojde k strašné tragedii.

Rajská zahrada je oplocená. V její horní části je v oplocení malá vstupní branka a v oplocení dolní části zahrady, v bezprostřední blízkosti kavárny, je pak brána větší, ta je dokonce nedaleko mého stolečku. Vně zahrady se podél oplocení strmě vzhůru táhne širší chodník, vedle něho je pak poměrně málo frekventovaná městská komunikace.

Mír a klid letního odpoledne byl tehdy náhle přerušen strašným hlukem. Hluk připomínal dupot a funění obrovského monstra, které jakoby se řítilo po chodníku směrem seshora k dolní brance zahrady. Než jsem se stačil alespoň trochu zorientovat, dosud neviditelné monstrum rozrazilo dolní bránu a vřítilo se do zahrady. A já v šoku uviděl, jak se přímo na mne na velkých křivých hnátech valí obrovská černá ruka. Valila se na mne ruka zákona, ztělesněná objemným chlapem naditým v černé uniformě s logem městské policie. Popelavě šedivá tvář ochránce zákona byla znetvořena hrůzným šklebem. Dala se z ní vyčíst zuřivost, nenávist anebo snad vidím i panický strach? O tom nebyl čas uvažovat. Uvědomil jsem si ještě, že ten chlapík u boku křečovitě svírá krátkou palnou zbraň. Nebylo pochyb, že ten šílenec zbraň použije, stejně jako nebylo pochyb, že se kosmickou rychlostí přibližuje k mému stolku. Cílem jsem tedy bezpochyby já sám. **Hleděl jsem do tváře smrti...**

Proboha, ale proč já, proč zrovna já? Jsem přece zcela bezúhonný občan. Proč mám tedy zemřít takovým způsobem bez rozloučení s přáteli a dost možná, že ani tu, podotýkám již řádně zaplacenou Plzeň, nestačím dopít? Za celý svůj život jsem nikdy nikomu neublížil a dokonce jsem si ještě ani nenakradl! Daňová přiznání jsem vždy podával v termínu a přiznané daně platil včas. A nyní mám zemřít násilnou smrtí, a to ještě v tak útlém stáří?

Ne, ne! To musí být nějaký strašný omyl, nějaké velké nedopatření. Samozřejmě, souhlasím s medii, že současná populace nepříjemně rychle stárne, ale tento problém nelze přece řešit fyzickou likvidací starobních důchodců na dětských hřištích!?

Bože, co to tu melu za nesmysly, strach mi úplně zatemnil mozek! Ten útok je samozřejmě cílen jen a jen proti mé osobě. Horečně se snažím upamatovat jakého kriminálního činu jsem se dopustil.

Náhle mi svítlo. Bezpochyby si někdo moje předchozí toužebné a rozněžné pohledy na jeřáb a zvonícího Ferdu Mravence fatálně chybně vysvětlil. Teď si také dodatečně uvědomuji zvýšenou frekvenci a hlasitost telefonních hovorů přítomných matek. Tak to tedy ne, milé kvočny! Nejsem žádný pedofil! Mé sympatie patří pouze Ferdovi a jeřábu. Kašlu vám na vaši rekordní nudli i podělané kalhotky! Žádný úchylák nejsem, a to ani náhodou!

Leč je již pozdě něco vysvětlovat, již není čas se bránit. Černá postava dosprintovala do mé bezprostřední blízkosti. Proč jenom ten chlap, proboha, alespoň nezařve něco jako „ruce vzhůru!“ anebo „stůj nebo střelím!“. Z televizních detektivních seriálů totiž dobře vím, že je to policistova povinnost před tím, než zločince zatkne nebo ho provrtá kulemi jako řešeto. Jak rád bych vyskočil ze židličky s rukama nad hlavou a ochotně si nechal nasadit pouta a odvést do bezpečí žaláře. Takhle se bojím i jen pohnout, natož dopít to zaplacené pivo, aby nebyla moje činnost chápána jako pokus o

útěk a aby se nestala pro policistu záminkou pro použití krátké palné zbraně.

Další události proběhly v neuvěřitelné rychlosti. Policista těsně přede mnou nepatrně změnil směr a zmizel v prostoru za mnou. Skoro současně se ozvala strašlivá rána, vzduch prořízlo zaúpění, při kterém tuhla krev v žilách, pak následoval několikavteřinový hromový rachot a po něm se rozhostilo hrobové ticho. Čas se na dlouhé minuty zastavil. V takto vzniklém časovém vakuu došlo zřejmě i k malému pootočení zeměkoule, protože muž v černé uniformě se náhle opět objevil v prostoru přede mnou. Leč jaká to změna!

Místo na popelavě šedou, hrůzně sešklebenou tvář jsem nyní ohromeně zíral na růžolící obličej se široce se usmívajícími ústy. Policistova zbraň uložená v pouzdře se svému majiteli mírumilovně houpala na opasku. A jeho pomněnkově modré oči hleděly na všechno kolem s porozuměním, nekonečnou laskavostí a snad příliš nepřeháním, když řeknu, že i s všeobjímající láskou.

Jeden z přítomných teenagerů se o novém duševním rozpoložení muže zákona vyjádřil poněkud neuctivým způsobem charakteristickým pro slovník pubertální generace. Prohlásil, že ten *strejda je tedy pěkně vysmátej!*

Vše sice dobře dopadlo, ale já čtenáři bezpochyby dlužím vysvětlení neuvěřitelného závěrečného zvratu celé té události. Dlouho po tom všem, již u sklenky červeného vína konzumované doma v mém útulném pokojíčku, jsem pečlivě v hlavě rekonstruoval a analyzoval celý příběh. Odděloval jsem zrna od plev, potlačoval jsem subjektivní představy a naopak upřednostnil nepochybnou realitu. A tak jsem nakonec dospěl k pravdě o kterou se s čtenářem rád podělím.

Rozhodně nelze popřít fakt, že v onen osudný den v inkriminovanou dobu vtrhl do Rajské zahrady s velkým hlukem uniformovaný příslušník městské policie a řítit se směrem ke stolku u kterého jsem seděl. Naopak zase můj dojem, že na mne od boku míří krátkou palnou zbraní byl subjektivní a zcela mylný. Na vině byl můj okamžitý úlek a má dlouhodobá krátkozrakost. Bambitka nikdy neopustila pouzdro na strážníkově opasku. Poněkud volněji připevněné pouzdro však mlátilo nebohému muže do objemného panděra a překázelo mu v běhu. Proto to křečovitě přidržování pouzdra pravou rukou, které ve mně vyvolalo mylný dojem. A proto také nezazněly žádné výzvy jako „ruce vzhůru!“ anebo „stůj nebo střelím!“. A v popelavě šedé tváři muže zákona se nezračila zuřivost či dokonce nenávist, ale jeho tvář vyzařovala přímo živočišný strach. Strach, že se mu nepodaří včas dosáhnout cíle jeho šíleného běhu a strach, že v cíli nestihne včas splnit své poslání, *splnit svoji misi*. Cílem jsem samozřejmě vůbec nebyl já, ani můj stoleček, dokonce to nebyla ani moje milovaná sklenice s Prazdrojem. Rozšířené zorničky muže zákona se upíraly přes mou hlavu na cosi za mými zády. Kdybych v té chvíli našel odvahu a hlavu trochu pootočil, spatřil bych v prostoru za sebou velice užitečné zařízení mé oblíbené kavárny, a to veřejné toalety. A právě bezprostředně za mými zády se nalézaly vstupní dveře pánských záchodků. Nešťastník mě zřejmě zaregistroval až na poslední chvíli, ale přesto pohotově před mým stolekem změnil na okamžik směr svého pohybu aby se po vyhnutí mému stolečku bleskově vrátil na původní trajektorii. Rychlý manévr ho ale vychýlil z rovnováhy, včas nepřibrzdil a hlavou prudce rozrazil dveře hygienického zařízení. Tento, ne zcela tradiční způsob otevření přístupové cesty, ovšem způsobil tu strašlivou ránu, která mi na vteřinu zastavila dech. Následující zaúpění, které mi zmrazilo krev v žilách, jsem původně také vůbec nevyhodnotil správně. To, co znělo jako zaúpění nebyl totiž projev nejvyššího zoufalství či bolesti, ale naopak to byl vítězný ryk. Náš hrdina totiž dosáhl vytouženého

posedu právě včas aby mohl začít plnit své poslání. A samozřejmě neplnil žádnou misi, ale klozetovou mísu. A rachot doprovázející policistovu činnost? Bez komentáře! Všichni víme o co jde ...

Nic dalšího také již není třeba vysvětlovat. K adolescentově poněkud neuctivé poznámce na adresu policisty, že ten strejda je pěkně vysmátej, bych se vyjádřil pouze v tom smyslu, že připouštím, že ten strejda možná *vysmátej* byl, nerozumím totiž dobře slovníku mladé generace, ale já bych užil slovo sice podobně znějící, ale daleko údernější a výstižnější. Bohužel slovo, ve slušné společnosti nepoužitelné. Určitě již chápete které. Pokud ne, neřešte to! Klidně se na to *vysmějte!*

A já jsem šťastnej, můj život byl ušetřen, prožil jsem nebezpečné dobrodružství, nejsem střelenej a v Rajské zahradě nadále čepují Prazdroj, řvou tam děti, vrkají jejich matinky a Žižkov zalévá slunce.

Já, podnikatel ...

Ve druhé polovině 20.století se zase jednou výrazněji potočila kola dějin. A do mé rodné země nečekaně vtrhl kapitalismus. Celý svůj život jsem předtím strávil nejdříve v lidově demokratickém zřízení a později v socialismu. A před kapitalismem jsem byl vždy varován jako před zahnívajícím společenským řádem, který zotročuje nejen dělnickou a rolnickou třídu, ale i pracující inteligenci, ke které jsem jako učitel asi i patřil. Po pravdě řečeno, z kapitalismu jsem obavy neměl. Byl jsem přesvědčen, že celý zbytek svého života strávím pod ochrannými křídly socialistického zřízení.

K tomuto přesvědčení mě vedla skutečnost nerozborného přátelství se Sovětským svazem, který byl pro mne mocným garantem socialismu v naší zemi.

„*Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak!*“, to bylo heslo, se kterým jsme se tehdy setkávali na každém kroku. Náladu mi nepokazili ani rádoby vtipálci, kteří zbaběle pod rouškou anonymity občas překrucovali text na trapné „*Se Sovětským svazem na věčné časy, ale ani o vteřinu déle!*“

Než stalo se, Sovětský svaz se jaksi vytratil z historie a my jsme byli nuceni čelit doposud nepoznané skutečnosti. Abych se v nové situaci snáze orientoval, pokusil jsem se nalézt hlavní rozdíly mezi oběma společenskými řády. Z ekonomického pohledu jsem se poměrně brzy dopátral zajímavého poznatku. Za socialismu jsme *plnili pětileté plány*, kapitalismus zase předpokládá *plnění kapes*, pokud možno vlastních. *Pětileté plány* jsme za socialismu plnili všichni společně, radostně a většinou již za *čtyři* roky. Plnění kapes za kapitalismu ale probíhá chaoticky, nekoordinovaně. Někdo plní rychle, jiný pomaleji. Společnost se tak brzy rozdělí na dvě základní skupiny. Ta první skupina umí plnit kapsy rychle, ta druhá skupina, podstatně početnější, tak rychlá není a obyčejně té první skupině plné kapsy závidí.

Pokusil jsem se rovněž určit některé hlavní technologie plnění kapes a porovnat jejich účinnost. Jedna z neúčinnějších technologií plnění je *kriminální činnost*. Ta je velice efektivní, ale je pro svého uživatele poněkud nebezpečná. Spíše bych radil *angažovanost v politice a veřejné správě*.

Tu vřele doporučuji, můžete se nakapsovat poměrně slušně a skoro bez rizika. Bohužel,